

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **V. B.**
státní příslušnost Ukrajina
t. č. pobyt v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2025, č. j. OAM-54/VL-VL12-VL15-Z-2025, o zajištění v zařízení pro zajištění cizinců,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

1. Žalobce se domáhá přezkumu výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný žalobce dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zajistil v zařízení pro zajištění cizinců; dle § 46a odst. 5 téhož zákona; žalovaný stanovil dobu trvání zajištění žalobce do 25. 4. 2022 (dále též jen „napadené rozhodnutí“).

II. Skutková zjištění vyplývající z obsahu správního spisu

2. Dne 6. 1. 2025 hlídka cizinecké policie při kontrole zjistila, že žalobce nedisponuje platným dokladem totožnosti. Lustrací ověřila, že žalobce nemá žádné oprávnění k pobytu na území České republiky a je v evidenci SIS veden jako nežádoucí osoba od 17. 7. 2023 do 22. 4. 2029.
3. Dne 8. 1. 2025 cizinecká policie rozhodla o zajištění žalobce dle § 124 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), na dobu 60 dnů. Ve správním řízení žalobce při podání vysvětlení mj. uvedl, že do České republiky přicestoval asi tři měsíce před vypuknutím války na Ukrajině. Následně požíval dočasné ochrany s platností do konce března 2023; o její prodloužení nepožádal. V roce 2022 byl odsouzen za řízení pod vlivem alkoholu. V létě 2023 odcestoval do Maďarska a byl odsouzen za trestný čin převaděčství. Byl vyhoštěn. Z Maďarska přicestoval znovu do České republiky. Pobýval zde nelegálně: bez oprávnění k pobytu a cestovního dokladu. Žalobce pracuje brigádně ve stavebnictví, bez uzavřené pracovní smlouvy, bez pracovního povolení; nemá sjednáno žádné pojištění. Je nemajetný, rodiče žijí na Ukrajině, bratr v Británii, sestra v Polsku. V České republice nemá příbuzné. Je svobodný, bezdětný, zdravý a soběstačný. Doručovací adresu v České republice nemá. Na Ukrajině bydlel v domě rodičů, kde by mohl po návratu dále bydlet. Návrat na Ukrajinu ovšem odmítá, musel by do války; povolávací rozkaz zatím nedostal. Jiné nebezpečí mu na Ukrajině nehrozí.
4. Dne 13. 1. 2025 podal žalobce žádost o mezinárodní ochranu.
5. Dne 14. 1. 2025 žalovaný vydal napadené rozhodnutí o zajištění žalobce. Zdůraznil, že žalobci maďarské správní orgány uložily opatření, na jehož základě mu je odepřen vstup a pobyt v schengenském prostoru do 22. 4. 2029. Žalobce se totiž dopustil trestného činu převaděčství. Žalobce však rozhodnutí maďarské policie nerespektoval: i přes zákaz pobytu v schengenském prostoru nadále pobýval v České republice. I české soudy žalobce odsoudily: za řízení pod vlivem alkoholu. Žalobce pracoval na území republiky bez platného povolení, čehož si je vědom. Žalobce je zcela zdravý. V České republice není nikde hlášen k pobytu. O udělení mezinárodní ochrany žalobce požádal až po zadržení cizineckou policií a vydání rozhodnutí o svém zajištění. Nic mu nebránilo o mezinárodní ochranu požádat dříve. V České republice pobýval dlouhodobě. Žalovaný uzavřel, že žádost o mezinárodní ochranu podal žalobce pouze ve snaze oddálit, zmařit či znemožnit realizaci správního vyhoštění. K žádosti pak žalobce uvedl, že se do vlasti nemůže vrátit, protože by musel kvůli válce nastoupit do armády. Žalovaný usoudil, že z důvodu efektivní kontroly nad průběhem správního řízení je zapotřebí zajistit dostupnost žalobce v jeho průběhu, přičemž je dána obava z jeho útěku a přerušení kontaktů s orgány veřejné správy. O neúčinnosti zvláštního opatření v případě žalobce svědčí nejen jeho vědomé nerespektování právního řádu České republiky a uložených opatření maďarských orgánů, ale také jeho zjevně účelové jednání

spočívající v tom, že se mezinárodní ochrany začal domáhat teprve po svém zajištění, kdy se jeho vyhoštění stalo reálným. Žalovaný uvážil o individuálních okolnostech žalobcova případu. Závěrem pak odůvodnil stanovenou délku zajištění.

6. Ze správního spisu je dále patrné, že dne 14. 1. 2025 žalobce poskytl údaje k žádosti o mezinárodní ochranu. Z jeho dělení vyplývá, že se nechce vrátit na Ukrajinu, protože je tam válka. Do České republiky přicestoval asi 3 měsíce před válkou. Je apolitický, svobodný, zdravý a soběstačný.
7. Ze správního spisu plynou i tyto, z hlediska předmětu souzené věci relevantní, informace: žalobce nepožádal o mezinárodní ochranu na území jiných členských států Evropské unie; žalobci byl vydán výjezdní příkaz s platností do 6. 2. 2024, který mu byl vylepen do cestovního dokladu, což neodpovídá jeho tvrzení o ztrátě/krádeži pasu v roce 2023; Okresní soud v Děčíně shledal žalobce příkazem s právní mocí k 14. 12. 2023 vinným trestným činem ohrožení pod vlivem návykové látky; na území Maďarska byl žalobce odsouzen za pašování ilegálních migrantů, což je spojeno s vysloveným zákazem vstupu do schengenského prostoru do roku 2029; na území České republiky byl žalobce řešen i přestupkově – rozhodnutím ze dne 24. 11. 2022 byl shledán vinným přestupkem narušování občanského soužití, neuposlechnutí výzvy úřední osoby a znevažování postavení úřední osoby, rozhodnutím ze dne 14. 11. 2022 z přestupku odmítnutí podrobit se ověření přítomnosti alkoholu či omamných a psychotropních látek v těle; žalobce byl veden jako zájmová osoba ode dne 15. 9. 2023 do 15. 9. 2024 (vyhlašující stát – Německo); dle evidence CDO žalobce dne 4. 9. 2022 neuposlechl výzvy Policie České republiky a dne 1. 1. 2023 proti němu byly použity donucovací prostředky.

III. Žaloba

8. Žalobce namítá, že žalovaný své rozhodnutí neindividualizoval a dostatečně se nezbylval konkrétní situaci žalobce. Samotný nelegální vstup či pobyt na území České republiky ještě nezakládá nezbytnost zajištění.
9. Dle žalobce žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Zdůrazňuje, že zajištění žadatele o mezinárodní ochranu je prostředkem *ultima ratio*. Odmítá závěr žalovaného o tom, že žádost o mezinárodní ochranu podal účelově a jen proto, aby se vyhnul správnímu vyhoštění. Žalobce deklaruje, že nemá v plánu ztěžovat postup žalovaného. Tvrdí, že není hrozbou pro společnost a veřejný pořádek. Jediným motivem žádosti o mezinárodní ochranu je nevole žalobce účastnit se války na Ukrajině.
10. Žalobce vyzdvihuje i to, že uplatnění zvláštních opatření je ve srovnání k jeho zajištění „ekonomičtější variantou“ a „lepším řešením“.
11. Dále žalobce poukazuje na své řádné chování v zařízení pro zajištění cizinců a vyjadřuje lítost nad svými předchozími „přešlapy“, které dle jeho názoru nedosáhly tak vysoké míry společenské škodlivosti.

12. Napadené rozhodnutí má za rozporné s principem proporcionality. Žalovaný nevyhodnotil řádně, zda byla dodržena spravedlivá rovnováha mezi zájmy státu a zájmy jednotlivce na ochraně jeho soukromého a rodinného života.
13. Žalobce rovněž požádal o přiznání odkladného účinku žalobě a navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.

IV. Vyjádření žalovaného

14. Ve vyjádření k žalobě ze dne 7. 2. 2025 žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Své rozhodnutí považuje za dostatečně konkretizované a individualizované. V podrobnostech odkázal na obsah spisového materiálu.
15. Žalovaný zdůraznil, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu až o svém zadržení cizineckou policií za účelem realizace správního vyhoštění. Ze spisu neplynou žádné překážky pro dřívější podání žádosti, žalobce pobývá na území České republiky již více než rok, jak sám vypověděl. Podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo ryze účelové.
16. Dle žalovaného je z postupu žalobce zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany a ve věci správního vyhoštění. Žalobce by nevyčkal výsledků řízení a navázal by na svůj nelegální pobyt. S ohledem na dosavadní přístup k předpisům a zákonům nelze v případě žalobce rozumně předpokládat, že by respektoval zvláštní opatření.
17. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby; přiznání odkladného účinku žalobě považuje s ohledem na zákonné lhůty za nadbytečné.

V. Posouzení věci krajským soudem

18. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, jež jeho vydání předcházelo. Napadené rozhodnutí nahlédl i v intencích závěrů rozsudku Soudního dvora EU ve věcech C-704/20 a C-39/21 *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* ze dne 8. 11. 2022. Nezjistil přitom takové vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez návrhu nebo které by způsobovaly jeho nicotnost (srovnej § 76 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“).
19. Dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
20. Jádrem přezkumu v souzené věci je rozhodnutí o zajištění žalobce coby žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a to z pohledu stěžejních žalobních námitek žalobce, které lze shrnout následovně: nedostatečná individualizaci napadeného rozhodnutí, nesprávné posouzení alternativ k zajištění a nevyhodnocení proporcionality zajištění.
21. Dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může ministerstvo *v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení*

mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

22. Dle § 47 odst. 2 téhož zákona může žalovaný rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Mezi zvláštní opatření, jejichž uplatnění je třeba zvážit před vydáním rozhodnutí o zajištění podle citovaného ustanovení, patří povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným nebo povinnost osobně se hlásit žalovanému ve stanovené době (§ 47 odst. 1 zákona o azylu).
23. Krajský soud úvodem konstatuje, že žalovaný své rozhodnutí přezkoumatelně odůvodnil a dostatečně individualizoval. Je z něj patrné, proč žalovaný rozhodl způsobem, jakým rozhodl a jak hodnotil zjištěné skutečnosti. V potřebné míře podrobnosti popsal a objasnil konkrétní okolnosti věci, a to ve vazbě na pobytovou historii žalobce (srov. zejm. stranu 3 napadeného rozhodnutí). V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný shrnuje příjezdovou a pobytovou historii žalobce, poukazuje na jeho trestnou činnost páchanou ať již na území Maďarska či České republiky a vyzdvihuje přístup žalobce k uloženým opatřením maďarských orgánů. Rovněž je zřejmé, že důvodem nutnosti zajištění žalobce je možná účelovost žádosti o mezinárodní ochranu vznesené žalobcem teprve v reakci na jeho zajištění za účelem správního vyhoštění. Uvedená hlediska považuje krajský soud coby důvody předpokládané neúčinnosti uložení zvláštních opatření za dostačující v souladu s rozhodovací praxí správních soudů. Za všechny odkazuje kupříkladu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2021, č. j. 1 Azs 469/2020–33.
24. Pokud jde o obsah pojmu nepřezkoumatelnosti, odkazuje soud na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, nebo ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38), z níž se podává, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže není zřejmé, jakými úvahami se soud či správní orgán řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě či odvolání nebo vyjádření; proč považoval (žalobní) námitky za liché, mylné nebo vyvrácené, nebo proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Takový vadami napadené rozhodnutí netrpí. Konstatování nepřezkoumatelnosti by mělo být vyhrazeno opravdu výjimečným případům, kdy není z odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec patrné hodnocení podstatných důvodů či skutečností (srov. usnesení rozšířeného senátu nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, odst. [29]).

25. Napadené rozhodnutí v konfrontaci se žalobními námitkami ob stojí. Krajský soud přitaká žalobci, pokud v souvislosti se svým zajištěním odkazuje na zásadu *ultima ratio*. Je zcela nepochybné, že zajištění cizince znamená významný zásah do základních práv jednotlivce na nedotknutelnost jeho osoby a na osobní svobodu. Jedná se o citlivý zásah, jenž je akceptovatelný pouze za podmínek stanovených zákonem a v souladu s ústavním pořádkem.
26. V projednávané věci byl žalobce napadeným rozhodnutím zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Podmínky tohoto zajištění obsahuje shora citované zákonné ustanovení, přičemž předpokladem takového zajištění je, že vůči cizinci nelze uplatnit *zvláštní opatření podle § 47 odst. 1 zákona o azylu*.
27. Ze správního spisu v projednávaném případě je zjevné, že v úzké časové souvislosti před podáním žádosti o mezinárodní ochranu cizinecká policie žalobce zajistila dle zákona o pobytu cizinců. Pobýval totiž na území České republiky, resp. schengenského prostoru, bez platného pobytového oprávnění a za situace, kdy maďarské orgány rozhodly o odepření vstupu a pobytu na území schengenského prostoru do roku 2029 v návaznosti na trestnou činnost žalobce ve formě převaděčství, kterou sám připustil.
28. Žalovaný v rozhodnutí správně poukázal na to, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu až poté, co byl zadržen cizineckou policií a zajištěn Policií České republiky za účelem správního vyhoštění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Popis „příjezdové historie“ žalobce a jeho trestní minulosti podaný žalovaným nebyl ze strany žalobce nikterak zpochybňován či vyvrácen. Je proto na místě se tázat, proč žalobce žádá o mezinárodní ochranu až v nyní, když v předchozím období „putoval“ po jiných státech Evropy, páchal zde trestnou činnost, ilegálně pracoval, a po návratu z Maďarska více než rok pobýval v České republice.
29. Krajský soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, kterou žalovaný opřel také o skutečnosti sdělené samotným žalobcem. Ze správního spisu totiž nevyplývá žádná překážka bránící žalobci v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu. Je zcela evidentní, že žalobce měl dostatek času se volně pohybovat po území Evropské unie a podat žádost o udělení mezinárodní ochrany u příslušného orgánu. Určité prvky účelovosti konstatované žalovaným tak bezpochyby popisované chování žalobce nese. Krajský soud na tomto místě pro úplnost doplňuje, že účelem § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je „zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu“, což Nejvyšší správní soud potvrdil např. v rozsudcích ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 284/2016 - 35, nebo ze dne 28. 2. 2017, č. j. 4 Azs 9/2017 - 31.
30. Ve spise jsou doloženy i přestupkové prohřešky žalobce (viz bod 7 narativní části tohoto rozsudku), které rovněž dokreslují žalobcův přezíravý postoj k autoritám a dodržování právního řádu. Okrajově lze zmínit i to, že žalobce byl veden jako zájmová osoba, v minulosti neuposlechl výzvy Policie České republiky a musely proti němu být použity donucovací prostředky (viz opět bod 7 rozsudku).

31. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu tedy žalovaný přistoupí k zajištění mj. za splnění podmínky, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Termín „vyhnout se hrozícímu vyhoštění“ však nemíří jen na případy, kdy cizinci již bylo vyhoštění v minulosti uloženo, a je mu tudíž jasné, že výkon takového rozhodnutí bezprostředně hrozí, ale i *pro futuro*, tj. na případy, kdy by k rozhodnutí o správním vyhoštění pravděpodobně v nejbližší době došlo (v nyní projednávané věci bylo stěžovateli doručeno oznámení o zahájení správního řízení o vyhoštění dne 21. 12. 2022, tj. 5 dnů předtím, než podal žádost o mezinárodní ochranu a 6 dnů před vydáním napadeného rozhodnutí žalovaného).
32. Za těchto okolností je podle názoru krajského soudu vyloučeno použití mírnějších prostředků, neboť zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu předpokládá, že se žadatel o mezinárodní ochranu těmto zvláštním opatřením podřídí a že je bude dodržovat. V souzené věci je důvodné se domnívat, že jejich uložení nebude dostatečné k zabezpečení účasti žalobce jakožto žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Krajský soud souhlasí se závěrem žalovaného, že použití zvláštních opatření předpokládaných § 47 zákona o azylu by v případě žalobce nebylo účinné.
33. Žalovaný zohlednil pobytovou historii žalobce a nerespektování právních předpisů České republiky. U žalobce tak existuje důvodná obava, že by s žalovaným nespolupracoval v případě, že by mu bylo uloženo některé ze zvláštních opatření, a že by tak bylo ohroženo zabezpečení jeho dostupnosti pro řízení o správním vyhoštění, příp. pro jeho následný výkon.
34. Krajský soud je přesvědčen, že vzhledem k dosavadnímu jednání žalobce, který nelegálně přicestoval do České republiky, páchal trestnou činnost na území České republiky i Maďarska, dopouštěl se opakovaně přestupků, nelegálně pracoval, v České republice nemá žádné vazby, není zde hlášen k pobytu, nemá zřízeno zdravotní pojištění, nemá finanční prostředky, existují oprávněné důvody se domnívat, že by v pobytovém středisku či při pobytu na jiné adrese, kterou žalobce ve správním řízení ani neuvedl, nevyčkal do doby skončení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, ale uchýlil se ke skrývání se před orgány veřejné moci a neoprávněnému pobytu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 6 Azs 351/2018-32, bod 21).
35. Obavy z nespolupráce a neplnění zvláštních opatření žalobce nerozptýlil žádnými konkrétními argumenty. V průběhu správního řízení žalobce nepředložil žádné podklady a netvrdil žádné konkrétní skutečnosti prokazující, že by jakékoli ze zvláštních opatření mělo být v jeho případě realizovatelné. Žalobce neuvedl žádné argumenty, které by představovaly alespoň nějakou indicii pro závěr, že žalobce by zvláštní opatření skutečně dodržoval, ani v žalobě. Těmi nemůže být obecně vyjádřená lítost nad trestní minulostí či snaha o její bagatelizaci (viz užití výrazu „přešlapy“ na straně 4, odstavci 4 žaloby). Rovněž jimi nemůže být dosavadní řádný průběh zajištění. Je nasnadě, že v řízení pro zajištění cizinců je povinností cizince dodržovat stanovená pravidla a režim. Ze správního spisu jiné skutečnosti neplynou. Žalobce neuvedl ani žádné zvláštní okolnosti, které by vyvažovaly nedůvěru žalovaného v žalobce plynoucí z jeho pobytové historie a protiprávního jednání. Z uvedených důvodů se krajský soud ztotožnil se závěry žalovaného, že v případě žalobce nebylo uložení zvláštních opatření možné.

36. Byť lze v obecné rovině přisvědčit žalobci, že uložení zvláštních opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu mají přednost před zajištěním cizince v zařízení pro zajištění cizinců, v souzené věci však byl aplikován zajišťovací důvod předpokládaný § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, k jehož souvztažnosti s § 47 zákona o azylu se již opakovaně vyslovoval Nejvyšší správní soud. Kupříkladu v rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, Nejvyšší správní soud krom dalšího uvedl, že při posouzení účinnosti zvláštních opatření nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložení pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. V rozsudku ze dne 27. 2. 2019, č. j. 6 Azs 351/2018-32, Nejvyšší správní soud nepovažoval za nesprávný postup, kdy žalovaný správní orgán zčásti ztotožnil důvody pro samotné zajištění s důvody vedoucími k závěru o nemožnosti využití zvláštních opatření.
37. Je tak možno shrnout, že se v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu lze setkat s častějším vyloučením možnosti uložení zvláštních opatření než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Je pravdou, že mezi zákonné předpoklady zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu patří také nemožnost účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 téhož zákona.
38. S ohledem na poměry žalobce, jeho minulost a záměry se zákonem stanovené alternativy nenabízely. Žalobce se zabýval i osobními poměry žalobce a jeho možnou budoucí spoluprací se správními orgány, přičemž z obsahu správního spisu i napadeného rozhodnutí plynou též důvody pro závěr o tom, že žalobce se státními orgány nebude adekvátně nespolupracovat.
39. Za těchto okolností shledal krajský soud, že odůvodnění napadeného rozhodnutí s přihlédnutím k obsahu spisu za dostačující, přičemž ob stojí při posouzení v testu své přezkoumatelnosti. Propuštěním žalobce ze zajištění v případě aplikace zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu není dle názoru krajského soudu předpoklad, že by žalobce spolupracoval se správním orgánem a že by tak zvláštní opatření plnilo svůj účel a propuštěním žalobce ze zajištění by byl ohrožen průběh správního řízení.
40. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za vadné i proto, že se žalovaný nezabýval *přiměřeností jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobce*.
41. K této námitce krajský soud odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu, podle kterých žalovaný není v případě zajištění cizince dle zákona o azylu (na rozdíl od případu zajištění cizince podle zákona o pobytu cizinců) povinen zabývat se (explicitně) tím, zda správní vyhoštění či vycestování nepřiměřeně nezasahuje do soukromého a rodinného života cizince (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 2. 2016, č. j. 5 Azs 16/2016 - 32, ve spojení s usnesením rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, též rozsudek ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 252/2017 - 89).
42. Žalobce navíc v nynější věci neposkytl žalovanému žádné indicie o tom, že by jeho zajištěním mohlo dojít k zásahu do jeho rodinného a soukromého života. V řízení o správním zajištění uváděl, že rodiče žijí na Ukrajině v rodinném domě, kde s nimi před odchodem žil i žalobce, je s nimi v pravidelném kontaktu, bratr žalobce žije v Británii, sestra

v Polsku. Žalobce na území České republiky neoznačil žádné vazby. Též je zcela zdravý a soběstačný.

43. Konečně krajský soud může v obecné rovině jen přisvědčit úvaze žalobce o tom, že alternativy k zajištění jsou jistě ekonomičtější variantou. Ono ekonomické hledisko ovšem nemůže převážit nad samotným účelem zajištění, jak jej žalovaný správně popsal a vymezil v napadeném rozhodnutí (viz jeho strana 4, odstavec 2).
44. Závěrem není od věci poukázat na možnost periodického přezkumu důvodů zajištění. Žalobce je oprávněn v zajištění požádat žalovaného o opětovné posouzení důvodů zajištění dle § 46a odst. 10 zákona o azylu, o čemž byl řádně poučen v rozhodnutí žalovaného.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

45. Ze všech shora uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
46. S ohledem na meritorní rozhodnutí o žalobě v zákonné lhůtě, která je kratší než lhůta zákonem stanovená pro rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, krajský soud nerozhodoval samostatně pro bezpředmětnost o návrhu na přiznání odkladného účinku (k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2021, č. j. 1 Azs 95/2021-25).
47. Podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 13. února 2025

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D.
samosoudkyně

